

מעילה באמון – הוא אחד מסעיפי החקירה של המשטרה בהר האירועים שהוליד העכבר בר-און. מעילה באמון? האמנם? ניקח את ביבי למשל. הוא נבחר – OK. זה גם אומר שרחשו לו הרבה אמון? אני לא האמנתי לו בכלום, מהתחלה. אז ביבי מעל באמון של מישוה? או להפך – אם בניגוד לכל הציפיות יוכיח עצמו לבסוף כהצלחה מדינית מרבית, אזי מתברר שבאמת מעל באמון הציבור. הוא הדין בהטעיית הציבור: רבים טענו שאינו יותר מ"בלופר". אל מי, אפוא, יש לבוא בטענות?

פחות נוח מצבו של דרעי. מעריציו האמינו, שבאמת היה מסוגל לשלוף את השיכונים ושאר התקציבים מהשרוול – כולל יועץ משפטי לממשלה; אכזבה זו שווה סעיף אישום.

המשטרה זועפת: לא היא שמדליפה. התקשורת צוהלת: הרי לציבור הזכות לדעת. גם סיפורי בדים. הסרחון עושה את הסיפור – עבירה פלילית טעונת הוכחה.

אין צורך לחפש הסברים לניסיונות הרבים למנות אנשים מתאימים או מפוקפקים, אך בעלי קירבה אידיאולוגית, לתפקידים רמי מעלה בממשל. הסיבה היא מאזן הכוחות הפוליטיים השקול (במשך שני עשורים) בזירה הפרלמנטרית, שחושף שלטון בעל רוב זעום ללחצים וסחיטות של שותפים פוטנציאליים, לשון מאזניים. שינוי השיטה לבחירת ראש ממשלה לא שינתה בזה ולא כלום. השאיפה להשיג (או לבסס) את השלטון בכל מחיר מניב לעתים פרות באושים. שמעון פרס התנסה ב'תרגיל המסריח' – הליכוד, שרואה את רעיונותיו לא כפוליטיים אלא כמקודשים – לא – קדושים! מתפתה להאמין כי כל האמצעים כשרים למטרה זו. מה רע אפוא, לפרגן לש"ס ולמנות, בשקט, יועץ משפטי, שמחויב לא רק לממשלה אלא גם טיפטיפה לדרעי – ולומר, שגם לאיש הקטן מהשורה מגיע פעם יועץ משפטי לממשלה שלא מן הצמרת או העילית המשפטית, שמבין לרחשי לב העם (הרי כבר לנין קבע, שכל עקרת בית צריכה להיות מסוגלת לנהל מדינה). עד לשעה זו איני בטוח שיימצא אותו סעיף בחוק העונשין, שיכסה התרחשויות אלו. מה שנשאר, זה גימיק תקשורתי – והסרחון.